

Terug in Amsterdam werden we geconfronteerd met de alledaagse treurnis. Treurnis die we nog even konden relativieren in de naroes van ons geluk, maar die ons toch al snel de realiteit in smeedt. Een realiteit die nog maar zelden bestond uit alleen maar jij en ik, het waren slechts suggesties van romantiek die de essentiële details vormden van ons alledaagse, weemoedige bestaan.

Michiels platencollectie was imponerend. Mijn vingers gleden dikwijls langs de platenhoezen en mijn maagdelijke ogen bestudeerden de titels, foto's en teksten.

Niet alles was van hem, de helft was van een vriend van Wouter die geen ruimte had voor al zijn platen. Zo is het in het leven, de een heeft magie, de ander ruimte om het te bewaren. Toen de jongen was verhuisd en zijn platen kwam halen, was ik chagrijnig en defensief. De platen hoorden bij Michiel, bij mij, bij ons, en als de boze jongen de platen teruggeiste zou de lege plek een eeuwigdurende vloek betekenen in de kamer vol kaarsen, boeken en rommel.

Met een pre catastrofaal gevoel van heimwee wachtten we in stilte op de deurbel tot er razzia zou worden gehouden in de platenkast en we achter zouden worden gelaten in een eenzaamheid waarin we elkaar meer dan ooit nodig zouden hebben.

De deurbel ging en zuchtend stond mijn lief op. Hij kwam terug met een dikke jongen met krullen en een bril, die op de een of andere manier bijzonder aantrekkelijk was. Hij kuste mijn hand en sprak: "Goedenavond, schone dame."

Toen bleek hoe hypocriet mijn wezen is. Razendsnel maakten de neutronen in mijn hersenen verbindingen tussen platen en liefde, platen en de jongen, de jongen en liefde. Het was voor het eerst dat mijn brein vreemdging. Hem knoopte ik goed in mijn geheugen.

Mijn advocaat raadt me aan om vooral alles te benoemen wat ik miste in onze relatie. Goed, ik miste regelmatig lovende woorden, totale overlevering zijnerzijds en de adoratie waar het hem altijd aan ontbrak als ik niet op het punt stond hem te elimineren. Ik verdacht hem consequent van vreemdgaan en niet geheel onterecht, hoe hij ook riep dat hij veranderd was op momenten dat ik met een bazooka voor zijn neus stond.

Er was niets veranderd. Er had iets kunnen veranderen als we nog steeds van station l'Europe naar Flendres en terug renden, maar drie jaar na ons veelbelovende jij-en-ik-voor-altijd-voornemen, kon Michiel het niet laten in te gaan op een meisje dat hij ontmoet had in Diep. Het was niet mijn intentie om naar Diep te gaan, zoals veel momenten niet op mijn route-planner staan. Maar ik stond voor zijn neus, en de hare, terwijl ze beiden aan de bar zaten. "Ik...ik dacht dat jij moest werken", kon ik nog net uitbrengen.

"Abigail!" zei hij en viel bijna van zijn kruk. Niet deze lichaamstaal verried wat er gaande was. Het was de manier waarop het meisje een trekje van haar sigaret nam. Quasi arrogant, een tikje nerveus. Leer mij meisjes kennen! Ik ben er zelf één. Ze was betrappt en ze wist dat ik het wist.

"Er is niks aan de hand hoor", zei ze nog.

"Dit is Christine", zei Michiel, wanhopig pogend er een gezellige boel van te maken.

"Rot op met je Christine", zei ik en maakte rechtsomkeert.

Zelfs toen wist ik het nog niet zeker. Ik wist het echt zeker toen ik Christine op samenzweerderige, net iets te luide fluisterton vroeg: "Was dat je vriendin?"

Ik sprak Tristan weer toen ik hem diezelfde avond quasi per ongeluk een e-mail had gestuurd met mijn nieuwe telefoonnummer. Twintig minuten nadat ik de mail verstuurd had belde hij op.

"Wat een verrassing", zei hij. Het werd de eerste van een reeks absurde telefoontjes, waarvan de laatste plaatsvond om twaalf uur 's nachts. Ik lag half te slapen en nam in een reflex mijn telefoon op.

"Liefje", zei hij. "Ik heb een mandoline."

"Een mandoline? Wat leuk voor je."

"Ja. Ik moet haar een naam geven. Weet jij een naam?"

"Christine", zei ik zonder aarzelen. Rijmt op mandoline.

“Christine”, herhaalde hij. “Christine wordt het. Slaap lekker, liefje.”

Hij noemde mij liefje en als hij het zei klinkt het alsof ik de muze van een dichter was, de puppy van een kind, het liefje van mij.

We moesten nu snel afspreken. We spraken af in het Vondelpark. Ik was stoned en onzeker. Ik wilde weglopen maar hij pakte mijn arm en zei: “We gaan wandelen.”

We vreeën met onze kleren aan onder een boom in het struikgewas, we kusten alsof ons leven ervan afhing en de overweldiging van alles maakte me weerloos en sterk. Dit was de jongen die mij op een voetstuk zou plaatsen, ver boven zichzelf, ver boven de rest van de wereld.

Tristan zag ik de tijd daarna regelmatig in Leiden, of eigenlijk Oegstgeest, waar hij woonde in een bunker met andere studenten. Daar waren alle platen weer. Ik streekte weer met mijn vingers langs de ruggen, bestudeerde de covers, fronste bij onbekende muzikanten en glimlachte bij al het moois wat ik zag.

“Wil je iets horen?” vroeg hij met zijn dienstbare stem. Ik keek hem aan alsof hij het meest bevreemdende voorstel had gedaan dat ik ooit had gehoord. Pas na een paar seconden besepte ik dat het een doodnormale vraag was. “Oh, ja, nou ja, is goed”, zei ik. Hij lachte en kwam achter me staan. Zijn adem in mijn hals, zijn handen in mijn zij. Een vinger wees naar een plaat. “Deze dan? Of deze, misschien?”

Ik kon onmogelijk een keuze maken. Een kus achter mijn oor. Warm kippenvel. “Zeg het maar. Of wil je niks horen?” Ik sloot mijn ogen en kneep in zijn hand. Ik wilde zijn stem horen. Zijn warme stem, zijn lieve, krachtige stem.

“Zal ik Christine pakken?” vroeg hij en ik opende direct mijn ogen. Christine lag zorgvuldig tussen stapels wasgoed en kussens. Als hij het instrument zou pakken, zou hij haar aan moeten raken en kon hij mij niet meer aanraken. Had hij dat soms liever? Hield hij liever Christine op schoot dan mij? Ik dacht aan hoe Michiel aan de bar had gezeten met Christine, de verrader, ik kon me het nu niet permitteren nog een slag te verliezen. Deze slag zou voor mij zijn. Ik draaide me om, keek Tristan in zijn trouwe ogen en kustte hem. Ik kustte hem wild en onzorgvuldig, onbehoedzaam en opgewonden. Hij voelde mijn opwinding door zijn huid en beantwoordde mijn hunkering door zijn warme handen in mijn nek te leggen, mijn hoofd tegen het zijne te drukken, zachte kreungeluidjes te maken en